

OSTUDENT

1/BŘEZEN 2009

cena 10,- Kč

AVANTYLE

oStudent

1/březen 2009

Obsah

Neeeeeeeeeeeeeeeeeeeeee!	s. 3
Mistrovství světa dorostu a juniorů v biatlonu	s. 3
Náhled do soukromé pošty sportovce a jeho učitele	s. 4
„...bojím se jakéhokoliv létání.“	s. 5
Sport jak ho neznáte!	s. 6
Handicapovaní sportovci: Tereza Diepoldová	s. 8
Pseudosporty	s. 9
Kvarta v Judenburgu	s. 11
Zajímavá povolání okolo nás	s. 13
SeláJAM	s. 14
Návod, jak vytvořit dadaistickou báseň	s. 14
Literární slovník Jamese Bibbyho, aneb co nakladatel myslí tím, když řekne:	s. 15
Komiks	s. 16

časopis **Ostudent** - občasník studentů Letohradského soukromého gymnázia

redakční rada: Aneta Dostálová, Kateřina Hanzlová, Filip Jedlička, Eva Papáčková, Bára Vítková, Monika Krajičírová, Lenka Murasová, Lucie Řeháková, Soňa Švestková

Nee!

Je to jak noční můra, nenasytná stvůra toužící po krvi a lidském potu. Jediné, co cítím při vzpomínce na tu šílenost, je bolest, pronikavá a otupující bolest. Mám totálně vymytý mozek, apatie a zas jen bolest. Netvor nebude spokojen, dokud ze mě nevysaje zbytky života, radosti a pocitu, že jsem lidská bytost, která se může dobrovolně rozhodovat.

Už nemám ani právo dýchat. Každý nádech mi spaluje krk, jako by mi do hrdla lili roztavené olovo. Ani k bohu se nemůžu odvolat, je to jeho dílo. Něco tak zkaženého, plného zmaru, bolesti, marné snahy, zloděje času, a zároveň tak něžně zlostného. Jak jen mohl, to netušil, co přijde? Nevinnost sama a droga zároveň. Droga praskající ve švech své nesnesitelné bolesti. Říkáte, že nic nestojí? Ano, pokud je lidská důstojnost nic. Zlomené kosti, modřiny a nehty. To vše by spadalo spíše do kategorie s označením domácí násilí. Strach a vzpomínka na tu bolest ve vás zůstane. Posměch těch, co nezažili to utrpení, a ta brutalita té kulaté tvrdé obludné věci, jež se zpočátku tváří jako přítel. Nerozumím těm, pro něž jsou mučicí nástroje, visící ze zdi, upevněné k zemi a opětovně visící ze stropu, něčím krásným. Není to náznak perverze? Jak si někdo může dobrovolně ubližovat? Je to snad druh uspokojení? Nepotřebují tito lidé posedlí bolestí pomoci? Třeba by pomohla ústavní léčba a sedativa? Ne, je příliš pozdě. Jsou ztraceni. Když jednou okusí, jejich tělo se už nikdy nevzpamatuje, budou jak posedlí a i kdyby jednou odolaly, ta zrůda si je k sobě opět přitáhne.

Jak nad nimi může mít takovou děsivou moc. Politujte ty ubohé, jež posedl **sport...**

Agnes

Mistrovství světa dorostu a juniorů v biatlonu

Canmore, Alberta, Kanada

25. 1. - 3. 2. 2009

Když jsme přiletěli do Calgary v Kanadě, čekalo nás nemilé překvapení, protože jsme zjistili, že nám v Londýně zabavili bednu se střelivem. Takže jsme si všechno museli půjčit od Kanadčanů. Z letiště jsme jeli přímo do hotelu v Canmore. Příroda kolem byla úžasná, ze všech stran vysoké pohoří Skalistých hor vysokých až 3500 m. n. m. Bydleli jsme v 1400 metrech, takže žádný zázrak, ale když nastaly mrazy až -28 stupňů, to už byl na naše, i když trénované organismy pořádný záhul.

Když jsme se poprvé dostali do Nordic Centre (závodního areálu), byl jsem ohromen, protože takové podmínky jsem znal jen televize. Potom samotné závody byly zorganizovány do posledního puntíku, dokonce jsme dostali i spoustu dárků, včetně kalendáře s akty kanadských biatlonistek. Na vyhlášení výsledků jsme se dostali do 5hvězdičkového hotelu, kde nás čekal obrovský raut, který se postupně vyvinul ve skvělou akci (tzn. diskotéka, bar, atd.).

Byl to výlet se vším všudy a rozhodně pořádná zkušenost.

Vlastimil Vávra

Náhled do soukromé pošty sportovce a jeho učitele

Od: tatanka yotanka

Předmět: nazdar chlape...

Datum: 28.1.2009 19:21:39

čaj Wlast-i-míle...

Tak především mám pro Tebe dvě zprávy... jak už to tak bývá, jednu dobrou a jednu špatnou... ;-)

Začnu tou dobrou...

1) Tak já Ti pochopitelně gratuluji k Twé kvalifikaci na MS... A upřímně Ti závidím, že se zrowna proháníš tam, kde bych se měl správně nyní prohánět já a to za úplně jiným účelem nežli ty... (lov, boj, sběr, rozmnožování... a pod.)

Užij si to...

2) Ale kamaráde, to, že se teď proháníš s mušketou na zádech po mých hvozdech, mém teritoriu, vlastně víceméně po mně samotném (a že to bolí...), aniž bys dopředu požádal o můj blahosklonný souhlas, to mě brachu, upřímně mrzí...

Prostě, povolenku,... MÁŠ?

Myslím tu ode mne... NEMÁŠ...!!!

Takže...

Jestliže chceš, abych na Tebe vůbec kdy jen já pohlédl..., natož mluvil..., nechci říct "klasifikoval"..., tak po Tvém příjezdu Tě očekávám a snad i přijmu s provinilým a omluvným výrazem ve Tvé tváři a pochopitelně s prezentem v podobě indiánské cetky... (viz níže...)

Doufám (a to skálo-pewně), žeš vše náležitě pochopil a wywodil jisté, pro Tebe a tvé zdraví prospěšné závěry...

Měj se... sioux, huron, čerokí atd...

wikipedie...: cetka = drobnost, pozornost (např. kamínek /obsidián/, korálek /pravý/, čelenka /náčelnická/, dýmka /nacpaná/, orlí pírkó /min. délka 35cm/, náramek /pouze hematit/, přívěšek /pouze s indiánskou tematikou/, džíp Čerokí /jeep Cherokee/, vrtulník Apač /Apache/, piniowá šiška /velká-newysemeněná/, Mayský kalendář /zlatý/, Navažská deka /neinfikovaná neštovicemi/, obrázek /indiána/, ma-pička /satelitní/, a tak nějak podobně...

Děkujeme za pozornost... předem... ;-)) pápá'

TATANKA-GOKLAYEH-W-YOTANKA Mgr.

Ser - vůz

(Pozn.: redakce časopisu děkuje oběma aktérům za svolení uveřejnění výše uvedeného textu; text je uveřejněn v původní verzi bez korekce)

...bojím se jakéhokoliv létání

Tentokrát jsme vyzpovídali pana profesora Machačného ohledně jeho sportovního života:

„Pane profesore, řekněte nám, jaký máte vztah ke sportu?“

„Velmi zvláštní, tedy velmi složitý...*(smích)* ...Mám rád sporty, které jsou spojeny s pobytem v přírodě a spíš ta turistika.“

„A konkrétně jaké sporty?“

„Takže mám rád běžky, rád jezdím na vodě, nemusí to být zrovna divoká voda. Pak samozřejmě na kole se taky rád pohybuju. Poslední dobou začínám lézt na umělé stěně.“

„Preferujete pro sport zimu nebo radši léto?“

„No, tak v poslední době spíše léto s mým narůstajícím věkem, ale zima pro mě není překážkou. Prostě rád lítám s batohem na zádech na běžkách nebo někde na sněžnicích bez omezení.“

„A co třeba snowboard, zkoušel jste někdy?“

„Ne... sice to byl můj sen, ale prostě já jsem byl asi líný si na to vydělat, naši neměli peníze, aby mi ho koupili, takže jsem se k tomu nikdy nedostal a v tomhle věku mě ani moc sjezdování nebaví...(odkašlání, úsměv).“

„Věnoval jste se někdy nějakému sportu závodně?“

„Ne, nemám na tohle žádný talent, jako chodil jsem na kroužky do juda, plavání, ale nikdy jsem nesoutěžil.“

„Byl nějaký sport, který jste chtěl dělat, ale nikdy jste se k němu nedostal, nebo po kterém jste toužil?“

„Jasně...(chvilé přemýšlení).... tak skialpinismus, a to je vše.“

„A lákají vás extrémní sporty?“

„A tak...ale jo, stále ještě jo...(smích)...Bavilo by mě sjíždět na lyžích někde v divočině...takhle si to šírovat mezi stromy na Králičáku v tom terénu nebo sjíždět tu divokou řeku.“

„A poslední otázka. Bojíte se nějakého extrému?“

„Mmm...bojím se jakéhokoliv létání - bungeejumping a tak podobně.“

Barča V.+ Evča P.

Sport jak ho neznáte!!!

Králičí hop

Možná, že znáte koňské dostihy, nebo třeba i psí agility, ale to samé se dnes provádí i s králíky.

Rychle se učí a

oproti jejich velikosti umí někteří vyskočit i do výšky jednoho metru. Kvůli neposlušnosti musejí skákat s vodítkem, ale to je nijak neomezuje vyhrávat šampionáty. Tento sport se k nám ještě nedostal, ale v Americe se již rozrůstá.

Snowkiting

Jde o spojení lyžování s pouštěním draka. Lyžař vlastně pouští po větru draka, který ho popohání a zmírňuje jeho tvrdé dopady. Můžete tak

skákat do neskutečných výšek nebo se třeba jen tak nechat unášet po poli. Potřebujete k tomu vlastně jen sníh, vítr a volnou plochu. Drak je něco jako padák.

Aquaskipper

Chcete letět po hladině jako vodoměrka? Teď máte šanci. Musíte jen vytrvale skákat a stroj se s vámi začne pohybovat. Ze začátku je to trošičku náročné, ale žádný učený z nebe nespadl. Tento vodní sport se dá provozovat i na českých rybnících.

Freestyle frisbee

Jde o sport náročný na naučení, ale stojí to za to. Vlastně to je žonglování s diskem, při kterém využíváte především jeho rotace a všech možností létat vzduchem. Základ tvoří trik NAIL DELAY, při kterém jde o prosté držení vodorovně roztočeného talíře na nehtu.

Domovem této fascinující sportovní disciplíny jsou rozlehlé kalifornské pláže s ideálním větříkem od moře.

Dog dance

Je to vlastně taneční vystoupení člověka a psa v souladu s hudbou.

Vše je postavené na předem naučených tricích a v závěru to vypadá moc hezky. Vhodné i pro děti, dokonce se i naši zástupci umisťují na světových žebříčcích.

Soňa

Handicapovaní sportovci: Tereza Diepoldová

Mezi sportovce nepatří jenom zdraví lidé. Sportují i ti, od kterých bychom to nečekali. Mezi takové patří například i **Tereza Diepoldová**, kterou můžete znát z reklamy na minerální vodu Korunní, vysílanou televizí Nova.

Prý proplouvá životem. Její příběh začal poeticky. Jako desetileté holčičce jí začínaly prázdniny a ona v den svých narozenin odjízďela s prarodiči a bratrem do Španělska k moři. V jediném okamžiku bylo vše úplně jinak. Nad ránem řidič autobusu, ve kterém Tereza seděla, upadl do mikrospánku a autobus havaroval. Řidič nehodu nepřežil, mnoho cestujících utrpělo různá zranění. Právě projížděli Francií, ráno měli být na místě. Slyšela prý jen skřípění plechu a všude byl hrozný zmatek. „Kolem byla spousta zraněných, ale nejvíc to odnesla naše rodina. Babička přišla o ruku, děda o kus lýtkového svalu,

brácha měl prasklé dva obratle a mě odvezli do nemocnice se silně pohmožděnou nohou,

vzpomíná Tereza na den, kdy se znovu narodila. Z Francie ji převezli do pražského Motola, nastaly však komplikace, do ran se dostala sněť. Lékaři bojovali ze všech sil, ale nakonec zbylo jen jediné řešení – obětovat jednu nohu a zachránit tak život.

Díky psychologce se se ztrátou nohy smířila a uznala, že se jí ulevilo od bolesti vycházející z nohy. V nemocnici strávila zhruba tři měsíce a v říjnu se mohla vrátit do šesté třídy. Kamarádi se s tím nemohli dlouho srovnat, ale po čase pochopili, že potřebuje jen občas trochu pomoc. Před nehodou však hrála aktivně basketbal, ale teď si ho zahraje jenom někdy a ještě přitom musí dávat pozor na svou zdravou nohu (aby jí na ni někdo nešlápl). Po úrazu však začala aktivně plavat, a to je dobře. S některými styly má ale prý ještě trochu problém. U prsou si musí dávat pozor, aby se nepřeklopila na stranu, protože má díky amputované noze úplně změněné těžiště.

Od září 2008 studuje Fakultu tělesné kultury Univerzity Palackého v Olomouci a jezdí na mnoho soutěží.

Trénuje každý den. Nejdříve uplave 5 km, a poté jde do posilovny. Má protézu, ale nenosí ji, protože by se do ní musely nabíjet baterky, a když baterky nejsou, neohýbají se klouby. Vyjít do schodů pro ni není problém.

Pro všechny handicapované sportovce se místo olympiád konají paralympiády. Tereza byla již na několika z nich, proboujela se i na letní olympijské hry v Pekingu. Tam se od ní očekávala medaile, ale na tu nakonec nedosáhla. Stejně je to úspěch. Patří mezi nejlepší handicapované sportovce v Evropě. Naše země může být na ni hrdá.

Lucka

2006	
MČR Brno	2x bronz
2005	
MČR Brno	3x zlato, 1x stříbro
EUROWAVES Brno	1x zlato, 1x bronz
2004	
MČR Brno	4x zlato, 1x stříbro
MM Německo	1x stříbro, 1x bronz
MM Anglie	1x stříbro
ATÉNY	výsledková listina ATÉNY

A tady je jen výtah z jejích závodů:

Pseudosporty

Ano, něco pro milovníky ne-sportu, jako jsem já. Představa aktivních sportů mě děsí. A proto jsem pro vás připravila seznam spolu s návodem, jak provozovat ty nejpseudo sporty.

UPOZORŇUJI, ŽE MŮJ ČLÁNEK NENÍ VHODNÝ PRO SLABŠÍ POVAHY A LIDI MLADŠÍ 18 LET. PROTO BY HO NEMĚL NIKDO ČÍST...

Kriglistika a gaučing:

Tak jsem se na internetu dozvěděla, že kriglistika je prý výhradně mužský pseudosport. A důvod? Kriglistika je v nejzjednodušenější formě posedávání po hospodách a pití piva. Pokud nezvládnete aspoň deset piv, nemáte šanci začít tento pseudosport provozovat pořádně. Jen ti největší „borci“ dokážou čelit úskalím plného měchýře a možnosti, že pivo dojde. Ona lednička nevydrží být vždy plná a člověk musí zvednout zadek a přerušit další pseudosportovní klání, které je bezpochyby s

kriglistikou nezaměnitelně spojeno. Oním pseudosportem je gaučing. Zásadní věcí, kterou k němu potřebujete, je gauč či křeslo a další propriety, jako je televize, které vám zajistí naprosté gaučingové vyžití. Bohužel musím konstatovat, že přeborníky v gaučingu stále nejsme, prvenství drží Američané.

Nakupování:

Stoprocentně ženský sport. Nejenže se při nakupování hubne, ale zároveň v nás vyvolává uspokojení spojené s tím, že jsem si něco pěkného koupila. Věřím, že i druhá půlka lidstva má radost z nových věcí. Vždyť všichni dobře víme, jak se pánové rozplývají nad nakupováním aut.

Ale ruku na srdce, my jsme v tom jednoduše nejlepší. Nakupování oblečení je v podstatě pro většinu žen droga a lék v jednom. Jak se nejlíp dostat ze špatné nálady? No, nákup s kamarádkami nás zachrání.

Spaní:

Sport pro opravdové labužníky. Málokdo dokáže jen tak ležet v posteli. Ale když už se do tohoto pseudosportu jednou zažerete, je problém vás dostat z postele.

Jídlo a jedení:

Klidně se smějte, ale když se v něčem konají soutěže, je to přece sport! Vzpomeňte si na Trnkobraní, kde se muži stávají hrdiny poté, co spořádají kupy, ne-li hromady švestkových knedlíků. Vždyť ve sportu přece jde o překonávání svých hranic a myslím, že v tomhle typu soutěží se lidé překonávají dvojnásob. Obyčejní sportovci mají tréninky, ale tito „hrdinové“ vstupují do boje o zlato zcela netrénovaní. A o to větší jim patří obdiv. Ale

tak jako normální sporty mohou skončit i soutěže tohoto typu poněkud tragicky. Pobavila mě zpráva o muži, který zemřel při soutěži v pojídání palačinek. Položme si otázku - není to sladká smrt? Vždyť komu z nás se podaří sníst 43 palačinek plněných banány a smetanou, vyhrát zlato a dostat se na titulní stanů všemožných novin? Nejlepší je přece odejít na vrcholu kariéry, což se v daném případě bezesporu povedlo.

Onanie:

Jen těžko se dá uvěřit, že i v tomhle muži dokážou soutěžit. Jistý mladý muž byl při takovém to druhu soutěže schopen výronu semene, který dosáhl vzdálenosti 17m. Druhý prý skončil zástupce našeho národa. A jak, že prý onen výherce trénuje? Sedm hodin denně. Jeho přítelkyně zcela respektuje, že je to „sport“. Otázka je jestli takovýto zápal pro věc chápou i ostatní

Kouření:

Myslím, že když nazvu kouření kolektivním sportem, dají mi všichni za pravdu. Vždyť tak jako se lidé seznamují na sportovních kláních, tak se i kuřáci seznamují při „zápasu“, který je bezesporu na život a na smrt. Tak jako atlet ohromí sportovním výkonem, tak i kuřák dokáže ohromit počtem vykouřených cigaret, počtem let, které už

tréninku věnoval. A cenou, kterou zaplatil za nezbytné vybavení. Jistě nikoho neurazím, když poznamenuji, že jsou zajisté i mezi našimi čtenáři nějakí kuřáci a ti mi jistojistě potvrdí, že zapálení žvára při jednom pětípívu v podniku nepochybné úrovně, či po obědě na slehnutí žaludku, je opravdu pocit, který se rovná pocitu, jaký zažívají sportovci ve chvíli, kdy jsou na pomyslném Olympu. Soutěžit se dnes dá ve všem, tak mi netvrd'te, že mezi kámošema neporovnáváte, kolik kdo vykouří krabiček za týden? Ano, tohle je váš denní chleba. A možná by mě ještě docela zajímalo, kdo zvítězil v somrování cigaret?

Pokud má někdo nápad na nějaký jiný pseudosport, ozvěte se nám do redakce:)

Koroda a Agnes

Kvarta v Judenburgu

(27. 2. - 3. 3. 2009)

Judenburg je krásné malé město na jihu Rakouska, kousek od Alp. Cestou tam jsme jeli vlakem se čtyřmi přestupy. Cesta byla opravdu zajímavá, některé z nás zaujaly domky bezdomovců, které byly při projíždění vlakem krásně vidět. Ostatní se jen kochali přírodou nebo se jen tak bavili či zabíjeli čas hraním her.

Když jsme konečně dojeli do „ležení“, bylo na každém z nás dost vidět, že 8 hodin ve vlaku není taková sranda. Unavení jsme byli rozdělení do rodin, kde jsme trávili většinu volného času.

Lenka Murasová

V rodinách jsme byli sami nebo ve dvojicích. Téměř nikdo si nestěžoval, že by mu něco nevyhovovalo. Rakušané na nás byli hrozně moc milí. Já jsem měla svůj vlastní pokojíček s obrovskou postelí, televizí a balkónkem. Silvie, moje adoptivní matka, každé ráno pekla chleba a housky, takže jsem měla vždy čerstvé pečivo a snídane byla většinou ve stylu švédského stolu. Porce k obědu a k večeři byly hrozně obrovské, že se snad ani nedaly sníst. Snad žádný problém s dorozuměním z naší strany nebyl, jen někteří Rakušané zvláště jejich rodiče angličtinu moc dobře neovládali.

Monča Krajčířová

Navštívili jsme i jejich školu. Je to ohromné mraveniště, ve kterém se to o přestávkách pěkně hemží. Je to také osmileté gymnázium a dnes v něm studuje takových 900 žáků pod vedením skoro 80 kantorů.

Jejich přestávky jsou pouze pětiminutové, hodiny pro změnu padesátiminutové a chodí se tam celý den v botách. Uprostřed školy se nachází ohromná krásná hala vysoká přes všechny patra s rostlinami, bufetem, knihovnou a dvěma počítači, co jsou vlastně

za sklem a vy máte k dispozici pouze myš. Kromě toho jsou po chodbě rozmístěny další počítače a tři počítačové učebny. Všude ale máte jen omezený přístup.

Dlouhé, luxusní chodby zdobí mnoho nástěnek, odborné učebny jsou také velice vybavené, ale obyčejné třídy jsou nezábavné, chudé, špinavé a s prázdnými skříněmi i vitrínami. WC najdete v každém patře, jenže ze čtyř kabinek jsou pouze dvě použitelné a navíc to tam výrazně zapáchá. Tělocvičny jsou pěkné a všechno vybavení mají buď dokonale zasouvací, nebo dobře uklizené. Umějí třídit odpad, ale místem rozhodně nešetří. Jako povinný předmět mají latinu a angličtinu se učí už od první třídy. Píší hůlkovým písmem.

Asi má každá škola jakési zápory i klady, ale já osobně mám raději naši malinkatou školičku.

Soňa Švestková

Víte, co všechno jsme si užili? Tak například jsme byli v luxusním termálním koupališti, kde byl vír, průhledný tobogán, vlny jako v moři, velký plavecký bazén, solárko, venkovní bazén s přístupem z vnitřního, restaurace a hlavně teplá voda. Měli jsme objednaný oběd, ale nestihli ho udělat, takže jsme museli čekat. To nám radost ale nezkazilo. Ve venkovním bazénu hráli kluci proti holkám kohoutí zápasy. To jeden druhému vyleze na ramena a pokouší se toho druhého shodit.

Další věcí, kterou jsme zažili, bylo sáňkování. Dole u nějakého lyžařského střediska jsme si vybrali saně, vytáhli jsme si je do 2,5km kopce, nahoře nasedli a sjeli jsme ho s několika přestávkami až dolů. Paní učitelka Šepsová se u toho tak nasmála, že jí někdo začal říkat Sluníčko, takovou totiž paní učitelku neznáme. Ono nám totiž Sluníčko na jednu stranu neumělo zatáčet, takže v pravotočivých zatáčkách skoro vždy najelo do sněhové závěje a trošku se zchladilo. Hynkovi to zase vůbec nejelo. Všichni už byli dávno dole a on ještě v půlce dráhy. Dolů se jelo čtvrt hodiny, takže kdo chtěl, si užil pořádnou legraci. Sluníčko občas zakryl mrak. To když se paní učitelka rozzlobila na klučičí hloučky, neboť odtud vycházely někdy i nevhodné české výrazy.

Každá rodina mohla po společném programu vymyslet pro své ubytované studenty individuální program. Hynek byl na bowlingu, Ondra S. byl na motokárách, Míša byla na pizze, já se Soňou jsme byli ještě jednou v tom termálním bazénu, Lenka byla v rakouském rádiu a Dan M. s Honzou T. nejdříve nevěděli, kam jedou. Poté zjistili, že byli v Grazu. Těch aktivit bylo hodně. A jestli byly společné, to už nám bylo většinou jedno. Ti, kdo s námi nebyli, přišli o hodně.

Lucka Řeháková

Radio Antenne

V pondělí 2. března jsem jela spolu s mými kamarádkami z Rakouska do jejich populárního rádia Antenne. I když na mě všichni byli milí a snažili se mi tam většinu věcí tlumočit, obsahy německých vět jsem stejně poznala spíše z náznaků. Porádiu nás provázela velmi mladá, ale schopná dívka s velmi růžovými vlasy, která v rádiu pracuje už delší dobu a ke všemu nám řekla maximum. Podívali jsme se i na živý přenos, což bylo opravdu něco jiného, zatímco v jiných rádiích, kde jsem

byla většinou moderátoři seděli, tady hlasatelky většinou stály u stolu s mixážním pultem a po pravici měli největší nutnosti – nosní kapky, kapesníčky, bonbony a nějakou žvýkačku na uvolnění čelistí. Jeden z kolegů naší průvodkyně s námi dělal interview. Po této zkušenosti jsme se odebrali na menší svačinu. Která čítala muffin a pití, které nám hned přišlo k duhu. Nakonec jsme všichni slušně poděkovali a odešli k autobusu, který na nás čekal. Tak končila naše prohlídka rádia a já také už končím.

Když jsme „už konečně“ v úterý čekali na vlak a jeli domů, bylo nám veseleji. Mnoho lidí se těšilo na rodiče, sestry, bratry, babičky, dědečky a další účastníky rodinné symbiózy. Za zpáteční cestu jsme vystřídali zase čtyři vlaky a už jsme byli doma.

Myslím, že náš výlet za partnerskou třídou se opravdu vydařil.

Lenka Murasová

Zajímavá povolání okolo nás

Mnozí z nás potřebují v určité etapě svého života brýle či jiné pomůcky sloužící ke korekci zraku. Pokud se chcete dozvědět více o lidech, kteří nám velmi ulehčují vnímání svého okolí, zvu vás k přečtení následujícího rozhovoru.

Dobrý den. Mě by zajímalo, jak jste se k této práci dostal?

„Dobrý den i Vám. No já jsem se dostal k této práci jako slepý k houslím, dá se říci (směje se). Nejdříve jsem chtěl být pilot, pak doktor a nakonec mi učitel poradil být optikem, což se mi zalíbilo na první pohled. Nejprve jsem však musel vystudovat základní školu – bez té by to nešlo, na konci ZŠ jsem šel na střední školu, kde jsem získal maturitu a titul oční technik a šel na vysokou školu, odkud jsem si odnesl titul Bc. – bakalář.“

Co je náplní vaší práce?

„Optici se zabývají zhotovováním, seřizováním a prodejem brýlí podle předpisu za účelem korekce a zlepšení zraku. My optometristé jsme však díky vyššímu vzdělání schopni nejen zhotovovat, seřizovat a prodávat vhodné korekční brýle a kontaktní

čočky, ale také vyšetřovat zrak pacientů a předepisovat jim korekční pomůcky.“

Vy osobně nosíte brýle?

„Jen na čtení. V práci jich mám dost.“

Co je lepší - kontaktní čočky, nebo brýle?

„No já bych to takto neřekl, protože ne na každou oční vadu můžete použít kontaktní čočky, a když už přece, tak jejich výroba pro správné, neskreslené vidění je velmi nákladná a drahá. Stejně tak brýle pro někoho jsou, pro jiné nejsou.“

Děkuji moc, za váš drahocenný čas.

„Zas tak drahocenný není, bylo příjemné se s vámi bavit. Nashledanou.“

Lenka Murasová

SeláJAM

Vezměte si svůj diář a propisku. Diář otevřete na straně, kde je datum **7. května**, a napište si: **Letohradský SeláJAM, studentský program cca od 17.00 hod.**, vstupné dobrovolné, promítání filmu Nebeští jezdci, k pogu či poslechu ve večerních hodinách zahrají letohradské skupiny **APLH, Dlouhý vlasy** a choceňská kapela **Fish Fingers**.

Ano, je to tak. Proto toto datum zatrhněte i v rodinných kalendářích, u babiček, tetiček,... Nalaďte frekvenci na dobrou náladu a ve třídě zkuste popřemýšlet a zapracovat nad nějakým tím programem. Přece se nenecháme zahanbit a ukážeme, že chodit na LSG něco znamená.

Nejenomže se otevře možnost našim studentským výlevám, dokážeme, že se tu neflákáme, ale zároveň to pro nás všechny, studenty, profesory a nebo pouze kolemjdoucího bude krásný večer. A hlavně: **DATUM 7. KVĚTNA UŽ SE BLÍŽÍ!!**

Návod, jak vytvořit dadaistickou báseň

Milé tvůrčí duše, mám pro vás jedinečnou příležitost na zpracování nějakého toho uměleckého psaní. Pokud jste člověk, který má sice nápady, ale neumí to „hodit na papír“, necht' čte radostně dále. Tento návod jsem získala během jedné hodiny literatury a tak moc se mi líbil, že jsem se o něj s vámi musela podělit.

Vezměte noviny.

Vezměte nůžky

Najděte v novinách článek, aby měl délku, jakou počítáte dát své básni

Článek vystříhnete

Potom pečlivě rozstříhejte všechny slova, která tvoří tento článek a vložte je do pytlíku

Skládejte pak jeden útržek za druhým přesně v pořádku, v jakém vyšly z pytlíku

Svědomitě opište

Báseň se vám bude podobat

A vězte, že jste spisovatel neskonale originální a okouzující citlivostí, byť doposud nepochopen lidem

Tak co? Vyzkoušíte to? Určitě byste měli. A jestli se nebojíte zveřejnit svůj výtvar, ba se s ním naopak pochlubit, tak nám ho nějakým způsobem dopravte do redakce. Třeba ho v příštím čísle Ostudenta otiskneme.

KORODA

Literární slovník Jamese Bibbyho

aneb Co nakladatel myslí tím, když řekne:

„epické...“

sedm set stran pompézních žvástů

„autor se nebojí posunout hranice jazyka...“

nezná příliš pravopis a pokud jde o interpunkci, no...

„konfrontační“

obsahuje spoustu nadávek

„knize se dostalo pozornosti celé řady kritiků...“

...takže vánoční prémie jsou v tahu.

„stále k dostání ve všech dobrých knihkupectvích...“

nikdo to nekupuje

„agresivní...“

když se autor namete, má sklon rvát se

„pečlivě propracované...“

psané velmi pomalu a těžkou rukou

Jedličkův dodatek k Literárnímu slovníku Jamese Bibbyho:

„knihu prostupuje silný motiv lásky...“

v podstatě čirá pornografie

„naučné...“

nudné k uzoufáání

„kniha vás zaplaví hřejivými pocity...“

...tedy pokud ji po přečtení spálíte

„romantická balada...“

každý se vyspí s každým a na konci všichni umřou

„vysoce odborné...“

je úspěch, pochopíte-li z každé stránky 3 až 4 slova

„vhodné pro všechny věkové kategorie...“

děti to nepochopí, dospělí se budou nudit

„neotřelý výrazový styl...“

v tom fofru jsme nestihli jazykové korektury

